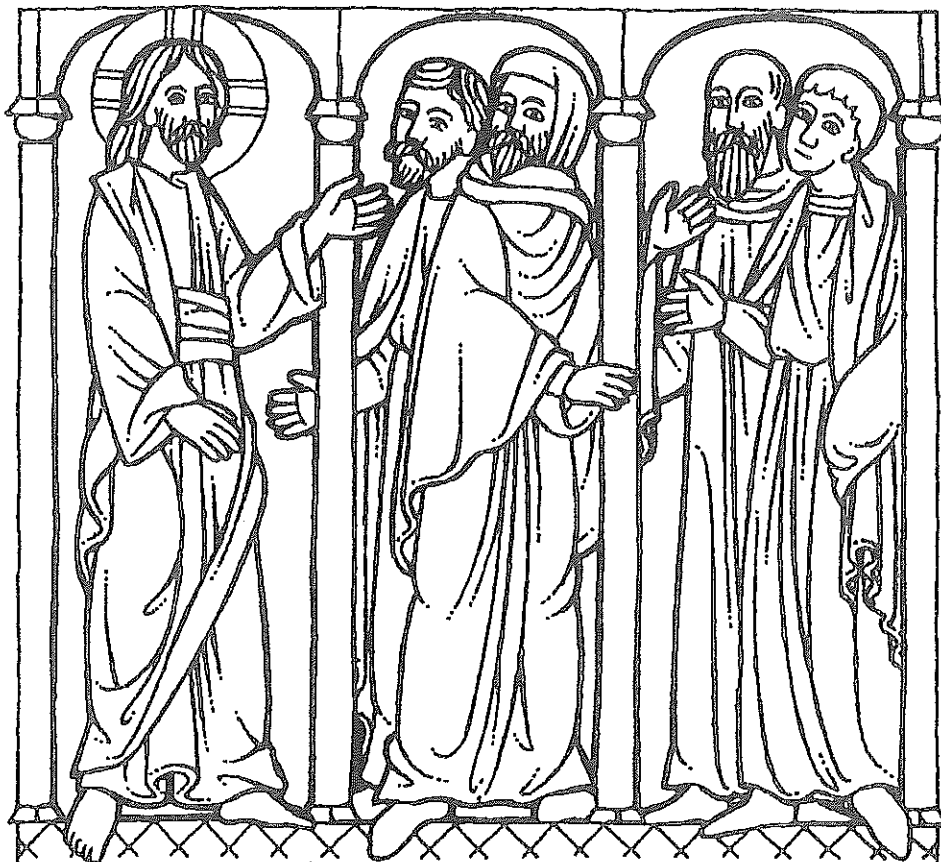

FARNÍ ZPRAVODAJ

4. neděle v mezidobí

Český Krumlov 28. 01. 2018

05 / 2018

Učil je jako ten, kdo má moc.
Mk 1,22b

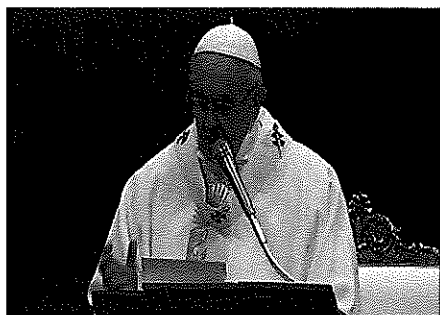
Cyklus B
4. neděle
v mezidobí

Evangelium
Mk 1, 21-28

Nebýt profesionály posvátna, nýbrž proroky naděje

Když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona,

Simeon jej „z vnuknutí Ducha“ (*Lk 2,27*) vzal do náručí a začal velebit Boha chvalozpěvem dobrořečení: „Neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu“ (*Lk 2,30-32*). Simeon mohl nejenom vidět, ale dostalo se mu také privilegia vytouženou nadějí obejmout, což jej přimělo k radostnému plesání. Jeho srdce se raduje, protože Bůh přebývá

uprostřed svého lidu; vnímá, že je tělem jeho těla.

Dnešní liturgie nám říká, že se Pán tímto obřadem (čtyřicet dní po svém narození) „podrobil předpisům Starého zákona, ale ve skutečnosti vycházel vstříc svému lidu, který jej očekával ve víře“ (*Římský misál, 2. února, Úvodní exhortace přede mší*). Setkání Boha s Jeho lidem vzbuzuje radost a obnovuje naději.

Simeonovo kantikum je zpěv věřícího člověka, který na sklonku svých dnů může prohlásit: je to pravda, naděje v Boha nikdy neklame (srov. *Řím 5,5*), On neklame. Simeon a Anna jsou ve svém stáří schopni vydávat nové plody, což dosvědčují zpěvem: život si zaslouží, aby byl prožíván s nadějí, protože Pán svoje sliby plní. A bude to pak sám Ježíš, který vyloží tento příslib v nazaretské synagoze: mladí, věznění, osamělí, chudí, staří i hříšníci jsou povoláni zanotovat tentýž zpěv naděje: Ježíš je s nimi, je s námi (srov. *Lk 4,18-19*).

Zpěv naděje jsme zdělili po svých otcích. Oni nás uvedli do této „dynamiky“. V jejich tvářích, v jejich životech, v jejich každodenní a ustavičné odevzdanosti jsme mohli spatřit, jak se tento chvalozpěv stává tělem. Jsme dědici snů svých otců, dědici naděje, která nezklamala naše matky zakladatelky, naše otce zakladatele, naše starší bratry. Jsme dědici našich starších, kteří měli odvahu snít; a jako oni chceme dnes také zpívat: Bůh neklame, naděje v Něho neklame. Bůh jde vstříc svému lidu. Chceme zpívat prodchnutí Joelovým proroctvím: „Vyleji svého ducha na všechny lidi, vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši starší budou mít věštecké sny a vaši jinoši uzří vidění“ (*Jl 3,1*).

Je užitečné přijímat sny našich otců, abychom mohli prorokovat dnes a opětovně nacházet to, čím bylo kdysi zažehnuto naše srdce. Sen i proroctví společně. Paměť toho, jak snili naši staří, naši otcové a matky, i odvaha prorocky nést tento sen dál.

Tento postoj nám dává plodnost, ale především nás chrání před jedním pokušením, které může náš zasvěcený život učinit neplodným: *pokoušení přežít*. Je to nešvar, který se může pozvolna zabydlet v nás, v našich komunitách. Postoj snahy o přežití z nás činí reakcionáře a ustrašence, pomalu a tiše nás uzavírá v našich domech a v našich schématech. Směřuje nás dozadu, ke slavným, leč minulým skutkům, které místo toho, aby v nás probouzely prorockou tvořivost zrozenou ze snů našich zakladatelů, vedou zkratkami útěků před výzvami, které dnes klepou na naše brány. Psychologie přežití odebrává našim charismatům sílu, protože nás naklání k tomu, abychom si je „uchočili“ a měli je na dosah ruky, ale zbavili je tak oné tvořivé síly, kterou zažívají; způsobuje, že chceme chránit prostory, budovy či instituce víc než umožňovat nové procesy. Pokušení přežít způsobuje, že zapomínáme na milost; proměňuje nás v profesionály posvátna, ale

nikoli v otce, matky či bratry naděje, kterou jsme povoláni prorokovat. Toto klima přežívání zatvrzuje srdce našich starších, zbavuje je schopnosti snít a tak sterilizuje proroctví, které jsou ti mladší povoláni hlásat a realizovat. Stručně řečeno, pokušení přežít proměňuje v nebezpečí, v hrozbu a v tragédii to, co nám Pán prezentuje jako příležitost pro misijní poslání. Tento postoj není vlastní pouze zasvěcenému životu, ale především my jsme zváni mít se před ním na pozoru, abychom do něho neupadli.

Vraťme se k evangeliu rozjímajme znovu onu scénu. Simeon a Anna zajisté nebyli pohnuti ke chvalozpěvu patřením na sebe či analyzováním a přehodnocováním své osobní situace. Nebylo to ani jejich setrváním v uzavřenosti ze strachu, že by se mohlo přihodit něco zlého. Chvalozpěv byl vzbuzen nadějí, onou nadějí, která jim ve stáří byla oporou. Nadějí, jejímž splněním bylo setkání s Ježíšem. Když Maria vložila Simeonovi do náruče Syna Zaslíbení, stařec začne sdělovat svoje sny. Když dá lidu Ježíše, lid se zaraduje. Ano, pouze to nám bude moci vrátit radost a naději, pouze to nás zachrání před životem v postoji přežívání. Pouze to učiní náš život plodným a uchová život našemu srdci. Dát Ježíše tam, kde má být: Jeho lidu.

Všichni jsme si vědomi multikulturní proměny, kterou procházíme; nikdo o tom nepochybuje. Proto je důležité, aby byly zasvěcené osoby s Ježíšem včleněny do života a nitra těchto velkých proměn. Misijní poslání podle vlastního charismatu nám připomíná, že jsme byli pozváni být kvasem v této konkrétní mase. Mohou zajisté existovat lepší „mouky“, avšak Pán nás výzvami, před nimiž stojíme, vyzývá, abychom byli kvasem tady a teď. Nikoli v obranném postoji, nikoli ze strachu, nýbrž s rukama na pluhu a ve snaze dát vyrůst zrna zasetému nezřídka uprostřed koukolu. Dát Ježíše Jeho lidu znamená mít kontemplativní srdce schopné rozlišovat, kterak se Bůh ubírá cestami našich měst, našich zemí, našich čtvrtí. Dát Ježíše Jeho lidu znamená vzít na sebe kříž svých bratří a pomáhat jej nést. Chtít se dotknout Ježíšových ran v ranách světa, který je raněný a úpěnlivě prosí o vzkříšení.

Postavit se s Ježíšem doprostřed Jeho lidu! Ne jako aktivisté víry, nýbrž jako muži a ženy, kterým se neustále dostává odpuštění, jako muži a ženy, kteří jsou pomazáni křtem, aby toto pomazání a Boží útěchu sdíleli s ostatními.

Postavit se s Ježíšem doprostřed lidu, „abychom objevili a sdíleli »mystiku« společného života, kdy se umíme smísit s ostatními, setkávat se s nimi, brát je do náruče, vzájemně se podepírat a být součástí toho poněkud chaotického davu, který se může proměnit na opravdovou zkušenost bratrství, na solidární karavanu, na svatou pouť. [...] Kéž bychom kráčeli touto cestou! Bylo by to moc dobré, moc ozdravné, osvobozující a nadějně! Je prospěšné vycházet ze sebe a připojit se k druhým“ (*Evangelií gaudium*, 87). Nejenom že to přináší prospěch, ale proměňuje to náš život i naši naději ve chvalozpěv. To však můžeme učinit jedině, pokud si osvojíme sny našich starších a proměníme je v proroctví.

Provázíme Ježíše na setkání s Jeho lidem, aby byl ve svém lidu; nikoli ve stíznostech či úzkostech toho, kdo zapomněl prorokovat, protože si neosvojil sny svých otců, nýbrž ve chvále a v klidu; nikoli v rozrušení, nýbrž v trpělivosti toho, kdo důvěřuje v Ducha, Pána snů i proroctví. Tak budeme sdílet to, co nám patří, tedy zpěv, který se rodí z naděje.

Mše svaté v týdnu od 28. 01. 2018 do 04. 02. 2018 Český Krumlov:

Pondělí	(29. 01.) večer: za kněze a nová kněžská povolání
Úterý	(30. 01.)
Středa	(31. 01.) večer: za
Čtvrtek	(01. 02.) večer: za
Pátek	(02. 02.) večer: za
Sobota	(03. 02.) večer: za
Neděle	(04. 02.) večer: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 29. 01.	<i>Úterý</i> 30. 01.	<i>Středa</i> 31. 01.	<i>Čtvrtek</i> 01. 02.	<i>Pátek</i> 02. 02.	<i>Sobota</i> 03. 02.	<i>Neděle</i> 04. 02.
Český Krumlov	17:00P		17:00Ž	17:00P	17:00Ž		9:30P
Český Krumlov klášter						16:00Ž	
Větrní					<i>18:00ZK</i>		8:00P
Přídolí							11:15Ž
Věžovatá Pláně							<i>11:15VT</i>
Kájov				16:00Ž			<i>8:00VT</i>
Hořice na Šumavě							8:00Ž

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

4. neděle v mezidobí

1. čtení: Dt 18, 15 – 20
2. čtení: 1 Kor 7, 32 – 35
Evangelium: Mk 1, 21 – 28

- Dnes, v neděli 28. ledna v Českém Krumlově **budeme po mši svaté přijímat intence na měsíc únor. Zároveň v tento den v Kájově bude od 16:30 hodin se konat společná modlitba sv. růžence a v 17:00 hodin budou slavnostní nešpory. Srdečně zveme všechny ke společné modlitbě.**
- Ve středu 31. ledna je **památka sv. Jana Boska, kněze.**
- V pátek 2. února je **svátek Uvedení Páně do chrámu. Zároveň v tento den je první pátek v měsíci. V Českém Krumlově bude mše svatá u sv. Víta v 17:00 hodin. Při mši svaté věřícím posvětime svíce „hromničky“, které si v tento den přinesou.**
- V pátek 2. února 2018 v Kájově v Konibaru je uskuteční **od 20:00 hodin již 17. farní bál.** Vstupenky lze zakoupit u paní **Mroskové** na tel.: **380 715 768** nebo mobil **723 903 714.** **Cena Vstupenky je 150,- Kč. Na tento bál bude vypraven autobus, který pojedí v 19:15 hod. – Český Krumlov – autobusové nádraží; 19:20 hod. Tavrna; 19:25 hod. Horní Brána; 19:30 hod. Špičák; 19:35 hod. Růžek; 19:40 hod. Vlakové nádraží; 19:45 hod. Domoradice (čerpací stanice Benzina).** **Zároveň dary do tomboly můžete nosit na farní úřad v Českém Krumlově nebo paní Mroskové. Všem předem děkujeme za dary do tomboly.**
- V sobotu 3. února je **památka sv. Blažeje, biskupa a mučedníka. V tento den v Českém Krumlově po mši svaté budeme věřícím udělovat svatoblažejské požehnání.**
- **V sobotu 3. února v Českém Krumlově v kostele sv. Víta se uskuteční od 10:00 hodin úklid betléma.**

www.farnostck.bcb.cz
farniuradck@seznam.cz

www.fuветrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz
mariagojau@seznam.cz